

CHRISTINA LAUREN

MEILĒS FORMULĒ

(NE)VISKAS
ĪSKAIČIUOTA
autorių romanas

svajonių knygos

**CHRISTINA
LAUREN**

CHRISTINA LAUREN

MEILĒS
FORMULĒ

Iš angļu kalbos vertē
Ignē Norvaišaitē-Aleliūnienē

 svajonių knygos
2023

Versta iš: Christina Lauren,
The Soulmate Equation
Gallery Books, an Imprint
of Simon & Schuster, Inc.
Copyright © 2021 by Christina
Hobbs and Lauren Billings

Iš anglų kalbos vertė
Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė

Redagavo
Vaiva Markevičiūtė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai
atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia
forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių
tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti,
nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo
sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

*Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų
informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt*

ISSN 2335-7126
ISBN 978-609-03-0890-5

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė,
vertimas iš anglų kalbos, 2023
© Kotryna Šeibokaitė-Ša,
knygos viršelio dizainas, 2023
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2023

Holly'ei Root, mūsu deimantinei partnerei

1

Anksčiau faktą, kad tik dvidešimt šeši procentai moterų tiki tikra meile, Džesika Deivis laikė tragedija. Žinoma, taip manė prieš kone dešimtmetį, kai neįsivaizdavo gyvenimo be karštos ir aistringos meilės vyrui, po kurio laiko tapusiam jos buvusiuoju. Tačiau ši vakarą, atėjusi į pirmą pasimatymą trečiąsyk per septynerius metus, ji stebėjosi, kad skaičius toks didelis.

– Dvidešimt šeši procentai, – sumurmėjo pasilenkusi arčiau veidrodžio, kad pasidažytų lūpas. – Dvidešimt šešios moterys iš šimto tiki tikra meile.

Užkimšusi dangtelį, Džesė nusijuokė; pavargęs jos atspindys irgi nusijuokė. Deja, vakaras dar nesibaigė. Dar neatnešė pagrindinių patiekalų; vien užkandžius, regis, valgė ketverius metus. Žinoma, dėl to iš dalies turbūt kaltas Treviso polinkis kalbėti pilna burna ir pernelyg smulkmeniškai pasakoti, kaip aptiko žmoną lovoje su verslo partneriu ir apie po to prasidėjusias nemalonias skyrybas. Bet Džesė svarstė, kad būna ir prastesnių pirmų pasimatymų. Šitas vyrukas neabejotinai geresnis už tą, su kuriuo susitiko praėjusią savaitę. Anas

į restoraną atėjo toks girtas, kad užsnūdo jiems nė nespėjus užsisakyti maisto.

– Nagi, Džese. – Ji įmetė lūpų dažus į rankinę. – Tau nereikia gaminti ir patiekti maisto, o pavalgius nereikės plauti indų. Vien dėl patiekalų verta išklaudyti dar vieną liūdną pasakojimą apie buvusią žmoną.

Ji krūptelėjo, kai prasivėrė vienos kabinos durys ir pasirodė liekna aukšta blondinė. Moteris neslėpdama gailėsčio dėbtelėjo į Džesę.

– Žinau, žinau, – sudejavusi pritarė Džesė. – Kalbuosi su savimi tualete. Iškart aišku, kaip klostosi vakaras.

Moteris nenusijuokė. Nė nešyptelėjo iš mandagumo ar juolab moteriško solidarumo. Tik pasitraukė iki pat kriauklių eilės galo ir ėmė plautis rankas.

Aišku.

Džesė toliau kuitėsi rankinėje, bet nesusilaikiusi vis žvilgčiojo į šviesiaplaukę. Žinojo, kad nemandagu spoksoti, bet tos moters makiažas buvo nepriekaištingas, manikiūras – tobulas. Po galais, kaip kai kurioms moterims tai pavyksta? Džesė džiaugdavosi, kai nepamiršdavo išeidama iš namų užsisegti kelnų užtrauktuko. Kartą ji vienam klientui pristatė visų mokestinių metų duomenis ant švarko tebesegėdama keturis Džuno blizgančius drugelio formos segtukus. Šiai pritrengiamai nepažįstamajai turbūt nereikėjo persirengti nuvalius blizgučius ir nuo katino, ir nuo septynmetės. Jai turbūt nė nereikėjo skustis – visa jos oda buvo iš prigimties glotni.

– Viskas gerai?

Džesė sumirkšėjusi grįžo į tikrovę ir suprato, kad moteris kreipiasi į ją. Nebuvo prasmės apsimesti, kad nespoksojo tiesiai į nepažįstamosios iškirptę.

Atsispyrusi norui pridengti savo nelabai įspūdingą turta, Džesė susigėdusi mostelėjo ranka.

– Atsiprašau. Tik galvojau, kad jūsų katytė turbūt nepadengta blizgučiais.

– Mano kas?

Ji atsisuko į veidrodį. *Džesika Mari Deivis, susiimk.* Nepaisydama, kad ją nugirs, Džesė žvelgdama į veidrodį pakartojo močiutės Džo žodžius:

– Turi marias laiko. Nueik, suvalgyk gvakamolės ir keliauk namo, – kalbėjo garsiai. – Joks laikrodis netiksi.

– Tik sakau, kad laikrodis tiksi. – Fizė mostelėjo į Džesės užpakalį. – Žinok, tas užpakaliukas ne amžinai bus stangrus ir riestas.

– Gal ir ne, – tarė Džesė, – bet tinderyje nerasiu gero vyro, kuris man jį užriestų.

Fizė išsižeidusi kilstelėjo smakrą.

– Geriausias seksas gyvenime man buvo su vyrais iš tinderio. Garbės žodis, tu per greitai pasiduodi. Gyvenam laikais, kai moterys siekia malonumo ir neatsiprašo, kai jį patiria pirmą, antrą ir dar trečią kartą, kad kelelis nedulkėtų. Trevisas gal ir nepamiršęs buvusios žmonos, bet mačiau jo nuotrauką, jis velniškai gražus. Gal po čiurų jis būtų valandą kitą pakylėjęs tave į padanges, bet taip ir nesužinosi, nes išėjai nesuvalgiusi deserto.

Džesė tylėjo. Gal...

– Eina šikt, Fizė.

Jos geriausia draugė patenkinta atsilošė. Jei Felisitė Čen pradės prekiauti *Amway* produkcija, Džesė tiesiog atiduos jai savo piniginę. Fizė buvo sutverta iš charizmos, kerų ir neapgalvotų sprendimų. Dėl šių savybių ji buvo puiki rašytoja, bet būtent jos iš dalies kaltos, kad Džesės vidinėje dešinio riešo

pusėje buvo su klaida išstatuiruoti vienos dainos žodžiai, kad 2014-aisiais šešis nelaimingus mėnesius ji nešiojo tragiškus nė kiek į Audrey'ės Hepburn nepanašius kirpčius ir kartą nuėjo į teminį vakarėlį Los Andžele, kuris, kaip paaiškėjo, iš tiesų buvo BDSM orgija sekso klube. Į Džesės klausimą: „Atsivedei mane į sekso vakarėlį?“, Fizė atsakė paprastai: „Aha, Los Andžele visi namie turi po sekso kambarį!“

Fizė užsikišo už ausies žvilgančių juodų plaukų sruogą.

– Gerai, suplanuokim tavo kitą pasimatymą.

– Ne. – Džesė atvėrė savo nešiojamąjį kompiuterį ir prisijungė prie elektroninio pašto. Tačiau net sutelkus dėmesį kitur buvo sunku nepastebėti nepatenkintos Fizės veido išraiškos. – Fize, su vaiku sunku.

– Visada taip teisiniesi.

– Nes visada turiu vaiką.

– Turi ir senelius, kurie gyvena šalia ir su džiaugsmu ją prižiūrėtų, kol tu būtum pasimatyme, taip pat geriausią draugę, manančią, kad tavo dukra šaunesnė už tave. Mes visi norim, kad būtum laiminga.

Džesė tai žinojo. Todėl ir sutiko išmėginti tinderį.

– Gerai, pasvarstykim, – tarė ji. – Tarkim, kad susipažinsiu su nuostabiu žmogumi. Kur man su juo mylėtis? Kai Džuno buvo dveji, buvo lengviau. Dabar turiu septynmetę, kuri prabunda nuo menkiausio triukšmo ir turi nepriekaištingą klausą, o kai paskutinį kartą lankiausi vyro bute, jis buvo toks netvarkingas, kad kai atsikėliau nueiti į tualetą, man prie nugaros karojo prilipusios jo trumpikės.

– Šlykštu.

– Pritariu.

– Vis tiek. – Fizė susimąščiusi pirštu pasitrynė palūpį. – Vie-nišiems tėvams ir motinoms pavyksta viską suderinti. Kad ir *Breidžių šeimynai!*

– Tavo geriausias pavyzdys – penkiasdešimties metų senumo situacijų komedija? – Kuo labiau Fizė stengėsi ją įtikinti, tuo mažiau Džesei norėjosi ką nors daryti. – 1969-aisiais tik trylika procentų tėvų buvo vieniši. Kerol Breidi buvo pažangi moteris. Aš tokia nesu.

– Vanilinė latė! – šūktelėjo baristas Danielis, perrėkdamas kavinės šurmulį.

Fizė rankos mostu davė suprasti, kad dar nebaigė aiškinti Džesei gyvenimo, ir atsistojusi nuėjo iki prekystalio.

Džesė į kavinę *Twiggs* kasdien vaikšto beveik tiek pat laiko, kiek dirba laisvai samdoma statistike. Jos gyvenimas, besisukantis keturių kvartalų spinduliu, buvo labai patogus. Ji nuvesdavo Džuno į mokyklą toje pačioje gatvėje kaip jų butas, o Fizė užimdavo geriausią staliuką – gale, toliau nuo lango, bet šalia dar neišklerusio elektros lizdo. Džesė stumdydavo skaičius, o Fizė rašydavo romanus ir, nenorėdamos pasirodyti kaip siurbėlės, jos ko nors užsisakydavo bent kas pusantros valandos, o tai motyvuodavo mažiau pliaukšti ir daugiau dirbti.

Tik ne šiandien. Ji jau matė, kad Fizė lengvai nepasiduos.

– Gerai. – Draugė grįžo su kava ir milžinišku keksiuku su mėlynėmis ir įsitaisė prie staliuko. – Apie ką kalbėjau?

Džesė sėdėjo įsmeigusi žvilgsnį į elektroninį laišką, apsimesdama, kad skaito.

– Man atrodo, ruošiesi sakyti, kad tai mano gyvenimas ir turėčiau viską daryti taip, kaip pati manau geriausia.

– Abi žinom, kad taip nesakyčiau.

– Kodėl esu tavo draugė?

– Nes įamžinau tave kaip piktadarę knygoje *Raudonieji nėriniai*, tapai skaitytojų numylėta veikėja ir todėl negaliu tavęs nužudyti.

– Kartais svarstau, ar atsakai į mano klausimus, – suniurnėjo Džesė, – ar tiesiog tęsi nesibaigiantį pokalbį savo galvoje.

Fizė ėmė lupti popierėlį nuo keksiuko.

– Ketinau sakyti, kad negali pasiduoti po vieno nevykusio pasimatymo.

– Tai ne tik vienas nevykęs pasimatymas, – atrėmė Džesė. – Tai sekinantis ir keistas procesas stengiantis pasirodyti patrauklia vyrui. Esu laisvai samdoma statistikė ir seksualiausia apranga laikau senus marškinėlius su vampyrų žudikės Bafės atvaizdu ir apspurusius džinsinius šortus. Mano mėgstamiausia pižama – nudrengti senelio apatiniai marškinėliai ir jogos tamprės nėščiosioms.

Fizė gailiai suinkštė.

– Ne.

– Taip, – pabrėžtinai ištarė Džesė. – Negana to, susilaukiau vaiko tada, kai dauguma bendraamžių dar apsimetinėjo, kad mėgsta *Jägermeister*. Sunku pažinčių programėlės anketoje pasirodyti elegantiška.

Fizė nusijuokė.

– Man nepatinka Džuno skirtą laiką gaišti kažkokiam vyrui, su kuriuo turbūt daugiau niekada nesusitiksiu.

Fizė akimirka patylėjo, įsisąmonindama jos žodžius, iš nuostabos išpūtusi tamsias akis.

– Tai... viskas? Džesika, nuėjai į tris pasimatymus su trimis patraukliais, nors ir nykiais vyrais.

– Taip, viskas, kol Džuno paūgės.

Draugė įtariai nužvelgė Džesę.

– Kiek?

– Nežinau. – Džesė pasiėmė savo kavos puodelį, bet jos dėmesį patraukė vyras, jūdviejų vadinamas Amerikano. Jis lygiai 8.24 ryto įžengė į *Twiggs* – ilgakojis, tamsiaplaukis ir paniuręs, vengiantis žiūrėti kitiems į akis. – Gal kai įstos į koledžą?

Atitraukusi akis nuo Amerikano, Džesė Fizės veide išvydo siaubą.

– *Koledžq?* Kai jai bus aštuoniolika? – Visi kavinėje sužiuro į jas ir ji pritildė balsą. – Nori pasakyti, kad jei sėsčiau rašyti romano apie tavo būsimus meilės nuotykius, turėčiau rašyti apie pagrindinę veikėją, kuri su džiaugsmu apsinuogina priešais vyrą pirmą kartą per aštuoniolika metų? Širdede, ne. Net tavo nepriekaištingai išsaugota vagina neišgelbėtų reikalo.

– Felisite.

– Ten lyg koks egiptietiškas kapas. Galima sakyti, tik mumija likusi, – sumurmėjo Fizė, pakėlusį puodelį prie lūpų.

Priekyje Amerikano sumokėjo už savo gėrimą ir pasitraukė į šoną, įnikęs į telefoną.

– Kodėl jis toks? – tyliai paklausė Džesė.

– Tu išžiūrėjusi Amerikano, – pareiškė Fizė. – Ar pastebėjai, kad spoksai į jį kaskart, kai ateina?

– Gal mane domina jo elgesys.

Fizės žvilgsnis nukrypo į jo užpakalį, dengiamą tamsiai mėlyno palto.

– Šiais laikais tai vadinama „elgesiu“? – Ji pasilenkė ir kažką brūkštelėjo idėjų užrašinėje šalia kompiuterio.

– Jis ateina čia visu kūnu bylodamas, kad tas, kas pamėgins jį užkalbinti, gaus galą, – pašmaikštavo Džesė.

– Gal jis samdomas žudikas?

Džesė irgi nužvelgė jį nuo galvos iki kojų.

– Veikiau bendrauti nemokantis viduramžių meno dėstytojas.

Ji pamėgino prisiminti, kada tas vyras pradėjo lankytis kavinėje. Gal prieš dvejus metus? Beveik kiekvieną dieną pasirodo tuo pačiu laiku, užsisako tos pačios kavos ir taip pat paniūręs tyli. Tai keistuolių rajonas, o *Twiggs* – jo širdis. Žmonės čia

ateina pasėdėti, pagurkšnoti, paplepėti; Amerikano išsiskyrė ne tuo, kad atrodė kitoks ar ekscentriškas, o tuo, kad buvo vienas tylenis būryje mielių triukšmingų keistuolių.

– Drabužiai gražūs, bet po jais slypi niurzga, – bumbėjo Džesė.

– Na, gal jam reikia su kuo nors permiegoti, kaip ir vienai tokiai mano pažįstamai.

– Fize. Nuo tada, kai pagimdžiau Džuno, nesilaikiau celi-bato, – suirzusi išrėžė Džesė. – Tik sakau, kad neturiu energijos ilgalaikiam įsipareigojimui ir neketinu kentėti nuobodžiuose ar tiesiog siaubinguose pasimatymuose vien dėl orgazmo. Tam yra prietaisų su baterijomis.

– Kalbu ne tik apie seksą, – pasakė Fizė. – Kalbu apie tai, kad neturėtum visada pirma galvoti apie kitus. – Fizė nutilo ir pamojo Danieliui, netoliese šluostančiam staliuką. – Danieli, viską girdėjai?

Jis atsitiesė ir nutaisė šypsnį, įkvėpusį Fizę sukurti romano *Lemties velnias* pagrindinį veikėją ir priversti jį knygoje daryti visokius nepadorius dalykus, kurių būtų nedrįsusi siūlyti tikrame gyvenime.

Ir niekada nedrįs: Danielis ir Fizė pernai kartą nuėjo į pasimatymą, bet kaipmat nutraukė santykius, nes susidūrė giminės susitikime. Savo bendros giminės susitikime.

– Kada aš jūsų negirdžiu? – paklausė jis.

– Gerai, tai prašau, pasakyk Džesei, kad esu teisi.

– Nori, kad turėčiau nuomonę, ar Džesei naudotis tinderiu vien tam, jog rastų, su kuo permiegoti? – nusistebėjo jis.

– Dabar aišku, – sudejavo Džesė. – Štai ką reiškia pasiekti dugną.

– Arba kitomis pažinčių programėlėmis! – šūktelėjo Fizė, nepaisydama Džesės. – Ši moteris seksuali ir jauna. Ji neturėtų

švaistyti likusių seksualumo metų vilkėdama džinsus aukštu liemeniu ir senus treningus.

Džesė nužvelgė savo aprangą, pasiruošusi prieštarauti, bet žodžiai užgeso gerklėje.

– Gal ir neturėtų, – tarė Danielis, – bet jei ji laiminga, ar labai svarbu, kad nešioja apsmukusius drabužius?

Ji pergalingai išsišiepė Fizei.

– Matai? Danielis, galima sakyti, palaiko mane.

– Žinot, – kreipėsi į ją Danielis, sugniaužęs šluostę rankoje ir nutaisęs išraišką, bylojančią, kad žino tai, ko nenutuokia jos, – Amerikano irgi romantikas.

– Leisk, atspėsiu, – išsiviepusi tarė Džesė. – Jis vadovauja dotrakių tematikos sekso klubui?

Nusijuokė tik Fizė. Danielis dviprasmiškai gūžtelėjo pečiais.

– Jis ruošiasi paleisti pažangią pažinčių platformą.

Abi moterys nutilo. *Ką tokią?*

– Pažinčių? – paklausė Džesė. – Tas pats Amerikano, kuris reguliariai lankosi šitoje kavinėje ir dar nė sykio niekam nenušišypojo? – Ji bedė pirštu į duris, pro kurias jis išėjo vos prieš minutę. – *Tas* vyrukas? Kurio kvapą gniaužiantį seksualumą temdo niūrumas ir šaltumas?

– Tas pats, – linktelėdamas patvirtino Danielis. – Gal jūs ir teisios, kad jam reikia su kuo nors permiegoti, bet aš spėju, jog jam visai neblogai sekasi.

Laimė, šitą pamokslą Fizė jai atskaitė pirmadienį. Pirmadieniais senelis pasiima Džuno iš mokyklos ir vedasi į biblioteką. Džesė spėjo parengti pasiūlymą *Genentech*, susitarti dėl susitikimo su *Whole Foods* kitą savaitę ir parengti kelias lenteles, prieš grįždama namo gaminti vakarienės.

Savo dešimties metų senumo automobilį, nuvažiavusį vos trisdešimt tūkstančių mylių, Džesė naudodavo taip retai, kad neprisiminė, kada paskutinį kartą turėjo pripildyti degalų baką. Jos pasaulyje, patenkinta mąstė Džesė eidama namo, viskas yra pasiekiamą ranka. Juniversiti Haitsas – tobulas daugiabučių, nederančių namų, mažų restoranų ir nepriklausomų verslų mišinys. Tiesą sakant, vienintelis vakarykščio pasimatymo privalumas buvo tas, kad Trevisas sutiko nueiti į *El Zarape* vos už dviejų namų; būtų tikra tragedija, jei dėl nuobodžiausio pokalbio gyvenime būtų reikėję važiuoti į Geslampo kvartala.

Likus maždaug valandai iki saulėlydžio, dangus nusidažė sodria pilka ir mėlyna spalva, grasindamas lietumi, kuris visiems Pietų Kalifornijos vairuotojams sukeltų paniką. Neseniai naujazelandiečių įkurtos alaus daryklos terasoje įsisiūbavo negausios pirmadienio vakaro linksmybės, o prie *Bahn Thai* visada trepsinti eilutė sparčiai virto tikru išalkusių žmonių raizginiu; ant namo laiptelių greta restorano sėdėjo trys užpakaliai, priklausantys žmonėms, nepaisantiems iškabos, prašančios to nedaryti. Džesės senelių nuomininkas ponas Bruksas priekiniuose butuose įmontavo durų skambučius su kamera ir kone kiekvieną rytą pateikdavo Džesei išsamią ataskaitą, kiek studentų rūkė elektronines cigaretes prie jo durų, laukdami laisvo staliuko.

Priešaky išniro namai. Ketverių Džuno jų daugiabutį praminė Harlių dvaru ir nors pastatas toli gražu nebuvo toks ištaigingas, kad prilygtų dvarui, pavadinimas prilipo. Harlių dvaras buvo ryškiai žalias ir tarp kaimyninių žemės atspalvių pastatų išsiskyrė lyg smaragdą. Siena gatvės pusėje buvo papuošta horizontalia rausvų ir violetinių rombais išdėstyta plytelių juosta, o didžiąją metų dalį iš akinamai rožinių lovelių po langais virto ryškiaspalvės mandevilos. Džesės seneliai, Ronaldas ir Džoana Deivisai, pastatą nusipirko tais metais, kai senelis

baigė tarnybą kariniame jūrų laivyne. Lyg tyčia tais pat metais ilgametis Džesės vaikinai nusprendė, kad *bus prastas tėvas* ir panoro neprarasti galimybės kaišioti penį į kitų moterų vaginas. Džesė baigė studijas, pasiėmė poros mėnesių sulaukusią Džuno ir įsikraustė į dviejų miegamųjų butą pirmame aukšte su langais į močiutės ir senelio vieno aukšto namą sklypo gilumoje. Kadangi jie užaugino Džesę netoliese, Mišen Hilse, o tada ji pradėjo studijuoti Kalifornijos universitete Los Andžele, pokyčio beveik nepajuto. Ir štai šitas mažas, tobulas kaimas padėjo jai auginti vaiką.

Šoniniai varteliai tyliai girgžtelėję prasivėrė, įėjusi ji nuleido skląstį. Tada patraukė siauru takeliu į kiemą, skiriančią jos butą nuo močiutės Džo ir senelio namo. Sklypas priminė vešlų sodą kur nors Balyje ar Indonezijoje. Tyliai čiurleno keli akmeniniai fontanai, vyravo ryškios spalvos: sienas ir tvoras dengė rausvai raudonos, koralų ir alyvų spalvų bugenvilijos.

Prie Džesės iškart pripuolė nedidukė mergaitė tvarkingai eglute supintomis kasomis.

– Mama, iš bibliotekos parsinešiau knygą apie gyvates. Žinotai, kad gyvatės neturi akių vokų?

– Aš...

– Be to, maistą ryja nekramčiusios, o jų ausys yra tik galvos viduje. Spėk, kur nėra gyvačių. – Džuno užvertusi galvą nemirksėdama spoksojo į ją mėlynomis akimis. – Spėk.

– Kanadoje!

– Ne! Antarktidoje!

Džesė įėjo į vidų ir per petį šūktelėjo:

– Negali būti!

– Gali. Ir atsimeni tą kobra filmą *Juodasis eržilas*? Na, kobros – vienintelės gyvatės, kurios suka lizdus, ir jos išgyvena iki dvidešimties metų.

Šis faktas iš tiesų apstulbino Džesiką.

– Pala, rimtai? – Vos įėjusi pro duris, ji numetė rankinę ant sofos ir patraukė į maisto sandėliuką ieškodama, ką pagaminti vakarienei. – Neįtikėtina.

– Taip. Rimtai.

Stovėdama už nugaros Džuno nutilo ir supratimas lyg svarmuo prislėgė Džesei krūtinę. Atsigręžusi išvydo dukrą, išplėtusią akis, nutaisiusią maldaujamą išraišką.

– Džuno, dukrele, ne.

– Mama, prašau?

– Ne.

– Senelis sakė – gal kukurūzinį žaltį. Knygoje rašoma, kad jie „labai romūs“. Arba karališkąjį pitoną.

– Pitoną? – Džesė užkaitė ant viryklės puodą su vandeniu. – Iš proto išėjai, vaikeli? – Ji parodė jų katiną Balandį, miegantį pro langą krentančios blėstančios šviesos stačiakampyje. – Pitonas suėstų tą padarą.

– Karališkasis pitonas. Ir aš to neleisčiau.

– Jei senelis nedraudžia tau auginti gyvatės, – pareiškė Džesė, – tegul laiko ją pas save.

– Močiutė Džo jau uždraudė.

– Nesistebiu.

Džuno suniurnėjo ir klestelėjo ant sofos. Džesė priėjo ir apkabino dukrą. Ji buvo septynerių, bet smulki; plaštakos vis dar kūdikiškai putnios, ji kvėpėjo kūdikių šampūnu ir knygomis. Kai Džuno liaunomis rankomis apšivijo Džesės kaklą, ji įkvėpė mergaitės aromato. Džuno jau turėjo nuosavą kambarį, bet su mama miegojo, iki jai sukako ketveri, ir kartais Džesę pabudusią vidury nakties perverdavo ilgesys, ji pasigedavo kūdikio svorio glėbyje. Džesės motina kartodavo, kad reikia atpratinti Džuno miegoti vienoje lovoje, bet Džeimė Deivis niekam

neturėtų dalyti patarimų, kaip auginti vaikus. Be to, toji čiužinio pusė vis tiek buvo tuščia.

O Džuno buvo tikra glaustymosi profesionalė, apkabinimų olimpietė. Ji įsikniaubė veidu Džesei į kaklą ir įkvėpusi prispaudė arčiau.

– Mama. Tu vakar buvai pasimatyme, – sušnibždėjo.

– Mhm.

Džuno labai džiaugėsi dėl pasimatymo – ne tik todėl, kad dievino savo prosenelius ir išėjus Džesei turėjo progą pavalgyti močiutės Džo gaminto maisto, bet dar ir dėl to, kad jos neseniai pažiūrėjo *Auklės nuotykius* ir Fizė papasakojo, jog filme gana tiksliai vaizduojami romantiniai santykiai. Džuno jau įsi-vaizdavo, kad Džesės vaikinų taps pats Toras.

– Ar važiuot į miesto centrą? Ar jis tau atnešė gėlių? – Ji atsitraukė. – Ar bučiavai jį?

Džesė nusijuokė.

– Ne, nebučiavau. Mes pavakarieniavom ir aš parėjau namo.

Džuno prisimerkusi žvelgė į ją. Mergaitė, regis, buvo įsitikinusi, kad per pasimatymą turėtų įvykti šis tas daugiau. Ji pašoko lyg ką prisiminusi ir nurisnojo iki kuprinės su ratukais, padėtos šalia durų.

– Ir tau paėmiau knygą.

– Tikrai?

Džuno priėjo ir susirangiusi jai ant kelių ištiesė knygą.

Vidutinio amžiaus ir dar nenurašyta! Išsamus pasimatymų vadovas moterims virš 40, 50 ir vyresnėms.

Džesė nustebusi nusijuokė.

– Ar teta Fizė ją įsiūlė?

Džuno patenkinta sukikeno.

– Ji nusiuntė žinutę seneliui.

Virš dukters galvos Džesė pastebėjo baltąją lentą, pakabintą šalia šaldytuvo, ir nuo pirštų galiukų ranka pasklido dilgsėjimas. Apvalia Džuno rašysena driekėsi žodžiai:

NAUJŪJŪ METŪ TIKSLAI

MOČIUTĖ IR SENELIS

Pasamditi asmeninį trenerį

Kasdien vaikšioti

DŽUNO

Pamėkti brokolius

Kiekvieną rytą pakloti lovą

Naujovių sekmadienis!

MAMA

Naujovių sekmadienis!

Močiutė sako būk savanaudiškiasnė

Daryti daugelį dalykų kurie baugina

Gerai, visata, – pamanė Džesika. – Supratau. Jei ponია Breidi galėjo būti pionierė, gal metas pamėginti ir Džesei.

Sudomino? Pirkite knygą
MEILĖS FORMULĖ
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

NOMINUOTA TAPTI GERIAUSIU MEILĖS ROMANU
2021-ŪJŪ GOODREADS CHOICE APDOVANOJIMUOSE

Šmaikštus ir nuotaikingas romanas apie tai,
kas nutinka, kai du aplinkybių spaudžiamus žmones
suveda mokslas. O gal likimas?

Vieniša mama Džesė duomenų ir statistikos pasaulyje nardo kaip žuvis vandenyje, bet niekas jos neprivertstų vėl nerti į pasimatymų jūrą. Tačiau be perstojo dirbti, kad išsilaikytų paviršiuje, yra sunku... ir vieniša. Netikėtai Džesė sužino apie *GenoTipą* – naują pažinčių pagal DNR įmonę, žadančią visiems laikams pakeisti antrosios pusės paieškas. Trauka, pagrįsta skaičiais? Šitai Džesė supranta.

Bent jau mano suprantanti, kol paaiškėja, kad jos ir *GenoTipa* įkūrėjo Riverio suderinamumas siekia net 98 proc. Negali būti, kad tas pasipūtęs užsispyrėlis – jos sielos draugas! Tačiau įmonė turi pasiūlymą: „Sumokėsime, kad artimiau su juo susipažintum.“ Sunkiai galą su galu sudurianti Džesė negali atmesti tokio pasiūlymo... Jiedviem prisistatant tobula pora, galinčia pakylėti *GenoTipa* vertę į neregėtas aukštumas, Džesė pamažu supranta, kad nepelnytai nuvertino traukos mokslo dėsnius.

Meilės formulė įrodo, kad trapios pusiausvyros tarp likimo ir pasirinkimo neįmanoma apskaičiuoti.

Karštas, moksluikiškas ir stebinantis meilės
romanas, sklidinasis šilumos ir humoro.

KIRKUS REVIEWS

